

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2016, č. j. 5 A 139/2013 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] MUDr. A. T. po zjištění, že je v registru silničních vozidel (dále také „registr“) vedeném podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), vedena jako vlastník vozidla, které již nevlastní, požádala dne 14. 4. 2009 žalobce o zápis změny daného údaje. Žalobce žádost zamítl s tím, že k žádosti nebyly přiloženy požadované dokumenty podle § 12 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. Ministerstvo dopravy odvolání zamítlo. Žalobce a Ministerstvo dopravy postupovali totožně i poté, co MUDr. A. T. další žádost podložila pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 24. 2. 2010, č. j. 7 C 49/2009 - 149, jímž bylo určeno, že od 10. 12. 2003 není provozovatelem ani vlastníkem vozidla.

[2] MUDr. A. T. se následně neúspěšně domáhala zápisu změny údajů v registru s odkazem na zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Žalovaný pak na základě provedené kontroly uložil žalobci rozhodnutím ze dne 3. 5. 2013, č. j. UOOU-00939/13-

31, pokutu ve výši 15 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů. Žalobce měl porušit povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů tím, že jako správce osobních údajů zpracovával nepřesné osobní údaje. Měl proto povinnost provést taková opatření, aby ke zpracování nepřesných osobních údajů nedocházelo, a tyto údaje alespoň blokovat. Pokud žalobci zákon č. 56/2001 Sb. nedával možnost dané údaje vymazat či blokovat, mohl podat podnět Ministerstvu dopravy. Žalobce nesplnil ani podmínky liberace podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

[3] Rozklad proti rozhodnutí žalovaného předseda žalovaného zamítl rozhodnutím ze dne 1. 7. 2013, č. j. UOOU-00939/13-37. Zákon o ochraně osobních údajů je podle něj obecným zákonem upravujícím zpracování osobních údajů, a proto se subsidiárně vztahuje také na údaje v registru. Postup Ministerstva dopravy, které žalobcova rozhodnutí potvrdilo, jej nemůže zbavit odpovědnosti za správní delikt, neboť jako správce osobních údajů v registru za zpracování osobních údajů odpovídá právě žalobce. Žalobce přitom získal dostatečné indicie o nepřesnosti zpracovávaných údajů již z první žádosti MUDr. A. T. ze dne 14. 4. 2009, za správní delikt proto odpovídal již od tohoto dne.

II.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Městský soud uvedl, že zákon o ochraně osobních údajů v § 5 odst. 1 písm. c) ukládá správci údajů povinnost zpracovávat pouze přesné osobní údaje a, je-li to nezbytné, tyto údaje aktualizovat. Pokud je údaj nepřesný, je správce ze zákona povinen bez zbytečného odkladu provést přiměřená opatření, tedy například blokovat zpracování údajů a následně údaje opravit nebo doplnit, případně zlikvidovat. Registr je podle § 4 zákona č. 56/2001 Sb. seznamem, který vedou obecní úřady obcí s rozšířenou působností, zapisují do registru údaje podle § 4 odst. 4 a 5 zákona č. 56/2001 Sb. a jejich změny, a odpovídají tak za jejich správu. Byl to proto právě žalobce, kdo nesl odpovědnost za správní delikt, kterého se dopouštěl již ode dne, kdy obdržel první žádost o zápis změn údajů.

[6] MUDr. A. T. totiž jednoznačně prokázala, že existovaly důvodné pochybnosti o přesnosti údajů zpracovávaných žalobcem. Žalobce měl tudíž provést přiměřená opatření v souladu s § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Pokud nabyvatele vozidla nebylo možné kontaktovat a nový vlastník nemohl být do registru zapsán, měl žalobce přistoupit k blokaci daných údajů. Po doručení rozsudku Okresního soudu v Kladně měl žalobce dané údaje zlikvidovat, tj. vymazat z registru.

[7] Žalobce se nemohl své odpovědnosti za řádné zpracování osobních údajů zbavit poukazem na to, že situace vznikla nesplněním zákonné povinnosti MUDr. A. T. Tato skutečnost totiž podle městského soudu nemůže zapsaný stav navždy zakonzervovat a do budoucna fakticky vyloučit soulad skutečného stavu se stavem evidovaným v registru. Existuje sice legitimní veřejný zájem na tom, aby byl v registru u všech provozovaných vozidel vždy zapsán jejich vlastník a provozovatel, avšak pokud je z předložených důkazů

pokračování

zjevné, že osoba zapsaná v registru jako vlastník již vlastníkem prokazatelně není, nelze ji v registru jako vlastníka dále vést.

[8] Žalobce nesplnil ani podmínky pro liberaci podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, neboť neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů zabránil. Dostatečně totiž nekonkretizoval, v čem mělo jeho úsilí k zabránění porušení povinnosti spočívat. K naplnění liberačního důvodu by došlo, dal-li by žalobce alespoň podnět Ministerstvu dopravy k provedení blokace údajů, jestliže měl za to, že sám k takovému úkonu není oprávněn. Žalobce však nepodnikl ani tento krok, a naopak protiprávní stav po dlouhou dobu udržoval.

III.

[9] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] K rozporu stavu registru se stavem skutečným došlo podle stěžovatele v důsledku nesplnění zákonné povinnosti MUDr. A. T. a nabyvatelem vozidla. Stěžovatel neměl důvod k provedení zápisu změn údajů, protože k žádosti nebyly přiloženy zákonem stanovené doklady. Kupní smlouva bez ověřených podpisů, přiložená k první žádosti, nebyla dostatečným podkladem pro zpochybnění správnosti údajů.

[11] Stěžovatel by však nemohl postupovat odlišně, i kdyby pochybnosti o správnosti údaje měl. Zákon č. 56/2001 Sb. totiž jasně stanoví, za jakých podmínek a jaké změny mohou být v registru provedeny, a úkony demonstrativně vyjmenované zákonem na ochranu osobních údajů nepřipouští. Stěžovatel nemohl na rozsudek Okresního soudu v Kladně reagovat ani vymazáním údaje o vlastníkově z registru, protože evidovat v registru vozidlo bez vlastníka by bylo v přímém rozporu se základním principem veřejného zájmu vyjádřeného v právní úpravě registru, aby v registru nebyla evidována vozidla bez vlastníka.

[12] Pokud tedy stěžovatel neměl informace o aktuálním vlastníkově vozidla a nemohl údaj v registru nahradit, reagoval na rozsudek Okresního soudu v Kladně jediným možným způsobem, a to vyznačením poznámky o převodu vozidla v doplňkovém textu registru. Tím učinil jiné přiměřené opatření ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů a zároveň neporušil zákon č. 56/2001 Sb.

[13] Stěžovatel nemohl provést opatření podle zákona o ochraně osobních údajů ani z technického hlediska. V registru, jehož je pouze uživatelem, může totiž činit pouze to, co mu zadavatel systému, Ministerstvo dopravy, umožní. Podal proto Ministerstvu dopravy podnět k tomu, aby učinilo kroky k uvedení registru do souladu jak se zákonem č. 56/2001 Sb., tak se zákonem o ochraně osobních údajů. S ohledem na uvedené proto nemohlo dojít ke vzniku odpovědnosti za správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, případně byl naplněn liberační důvod podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že zákon o ochraně osobních údajů je ve vztahu k zákonu č. 56/2001 Sb. obecným předpisem, který je nutno aplikovat subsidiárně. Stěžovatel, jenž je správcem příslušných osobních údajů, nikoli pouhým uživatelem, měl tudíž povinnost postupovat v souladu s § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů. Jeho postup však tomuto ustanovení neodpovídal, neboť ačkoliv měl ode dne podání první žádosti o zápis změny údajů v registru indicie o nepřesnosti těchto údajů, nijak na tuto skutečnost nereagoval. Dostatečně nereagoval ani po doručení pravomocného určovacího rozsudku Okresního soudu v Kladně, přičemž vyznačení poznámky je pouze označením nepřesného údaje, a nikoliv dostatečným opatřením ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že na údaje v registru silničních vozidel vedeném podle zákona č. 56/2001 Sb. se vztahuje rovněž zákon o ochraně osobních údajů. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je totiž osobním údajem „*jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu*“. Údaj o vlastníkově či provozovateli vozidla v registru je podle uvedené definice osobním údajem, neboť subjekt tohoto údaje je z něj přímo identifikovatelný prostřednictvím svého jména.

[18] Zákon o ochraně osobních údajů se pak vztahuje „*na osobní údaje, které zpracovávají státní orgány, orgány územní samosprávy, jiné orgány veřejné moci, jakož i fyzické a právnické osoby*“ (§ 3 odst. 1), a to „*na veškeré zpracovávání osobních údajů, ať k němu dochází automatizovaně nebo jinými prostředky*“ (§ 3 odst. 2). Zákon č. 56/2001 Sb. ve znění účinném v době rozhodování žalovaného svěchoval v § 80 odst. 4 písm. a) vedení registru silničních vozidel obecním úřadům obcí s rozšířenou působností, tedy mimo jiné stěžovateli. Stěžovatel je proto státním orgánem, který provádí zpracování osobních údajů v registru v tom smyslu, jak zpracování pojímá § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, tedy shromažďuje, zpřístupňuje (resp. zveřejňuje), upravuje či pozměňuje údaje vedené v registru o vlastnících, resp. provozovatelích silničních vozidel.

[19] Stěžovatel je proto správcem osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů s povinnostmi podle § 5 téhož zákona. Postavení stěžovatele jako správce osobních údajů se přitom odvíjí od pravomocí svěřených mu zákonem č. 56/2001

pokračování

Sb. Nehraje tudíž roli, že Ministerstvo dopravy bylo *správce centrálního registru silničních vozidel* podle § 80 odst. 2 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, že zajišťovalo technický chod registru silničních vozidel a že rozhodovalo o opravných prostředcích ve správním řízení ve věcech registru. Povinnosti a odpovědnost stěžovatele za správu osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů se totiž nemohou odvíjet od toho, kdo zajišťuje chod systému, či toho, zda byl v té které věci podán opravný prostředek a jak o něm bylo rozhodnuto.

[20] Na údaje zapisované v registru silničních vozidel se tedy vztahuje kromě zákona č. 56/2001 Sb. rovněž zákon o ochraně osobních údajů. Nelze proto přistoupit na stěžovatelovu námitku, že nemohl činit nic kromě toho, co mu ukládal zákon č. 56/2001 Sb. Činnost orgánů veřejné moci totiž běžně upravuje vícero právních předpisů, úprava určité otázky v jednom předpisu přitom automaticky nevylučuje působnost předpisu jiného. Na činnost orgánů veřejné moci se ostatně vždy vztahují právní předpisy vyšší právní síly, tj. zejména Ústava České republiky a Listina základních práv svobod. Ty zakotvují kromě základních principů pro fungování těchto orgánů (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny) také různá omezení jejich činnosti. Je tomu tak i v projednávaném případě, neboť čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod zakotvuje ochranu osobních údajů, přičemž na zákonné úrovni je prováděn a konkretizován právě zákonem o ochraně osobních údajů.

[21] Na zákonné úrovni si pak zákon o ochraně osobních údajů přirozeně „konkuruje“ s řadou dalších zákonů, které zakotvují pravomoc orgánů veřejné moci osobní údaje zpracovávat. Zákon o ochraně osobních údajů tuto konkurenci ostatně sám předvídá např. v § 5 odst. 3, podle něhož „[p]rovádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů“. Současné působení dvou či více zákonných předpisů je v takovém případě nutné řešit s pomocí principu vymezujícího vztah obecných předpisů k předpisům zvláštním (*lex generalis* – *lex specialis*). Zákon o ochraně osobních údajů je proto nutné ve vztahu k zákonu č. 56/2001 Sb. chápat jako obecný předpis. Z tohoto vztahu pak plyne, že do té míry, do jaké to zvláštní předpis umožňuje, je nutné postupovat podle něj (*lex specialis derogat legi generali*). Při aplikaci zvláštního předpisu je nicméně vždy nutné dbát na ústavní rozměr ochrany osobních údajů.

[22] Stěžovatel namítal, že zápis změny údajů v registru nemohl provést bez splnění podmínek stanovených v § 11 a § 12 zákona č. 56/2001 Sb., tj. především doložení příslušných listin k žádosti. S tímto názorem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře konstatoval, že registr silničních vozidel má pouze evidenční funkci a registrace vozidla, resp. změna údaje o vlastníku vozidla, nemá žádné právní následky v oblasti soukromého práva, především práva vlastnického (srov. rozsudek ze dne 19. 1. 2005, č. j. 4 As 26/2003 – 59, publ. pod č. 543/2005 Sb. NSS). Je tudíž možné, že vlastníkem silničního vozidla podle předpisů soukromého práva bude osoba odlišná od osoby, která je jako vlastník evidována v registru. To však není z hlediska možnosti podat žádost o zápis změny údajů v registru podstatné, neboť „*k zápisu změn, resp. vyřazení vozidla z registru, [...] může dojít také na žádost osoby odlišné od osoby, která je jako vlastník evidována v registru, pokud doloží, že se stala vlastníkem vozidla*“ (rozsudek ze dne 27. 7.

2016, č. j. 10 As 114/2015 - 39, viz také rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 06. 2012, č. j. 22 A 208/2010 - 27, publ. pod č. 2864/2013 Sb. NSS).

[23] Nejvyšší správní soud tedy připustil, aby byla změna údajů v registru učiněna na žádost skutečného vlastníka vozidla, který v registru evidován není, ale vlastnictví dostatečně prokázal, a to bez ohledu na splnění podmínek stanovených zákonem č. 56/2001 Sb. V takovém případě je nutné analogicky připustit, aby byla změna údajů v registru učiněna i na žádost osoby, která je jako vlastník je stále v registru evidována, ale dostatečným způsobem prokáže, že reálným vlastníkem vozidla již není. Takový postup je nutné připustit tím spíše s ohledem na to, že osoba v této situaci již zpravidla nebude mít dokumenty požadované zákonem č. 56/2001 Sb. k dispozici, a nemusí mít ani možnost se k nim dostat, jak tomu patrně bylo v právě projednávaném případě.

[24] Lze sice namítnout, že ke zmiňovaným situacím dojde zpravidla v důsledku porušení primární povinnosti včas požádat o zápis změny údajů v registru. I v takových případech je však nutné zohlednit, že se zde střetávají jednak zájem na tom, aby údaje v registru odrážely skutečný stav, a ten tak mohl náležitě plnit svou funkci, jednak skutečnost, že údaje v registru jsou osobními údaji podléhajícími režimu zákona o ochraně osobních údajů, které mají být v souladu s § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů *přesné*, tj. rovněž odpovídat skutečnosti.

[25] Stěžovatel rovněž namítal, že neměl pro zapsání nového vlastníka do registru dostatečné údaje. Zákon č. 56/2001 Sb. mu v takovém případě nedával možnost, jak postupovat, neboť připouští pouze záměnu údaje o předchozím vlastníku za údaj o vlastníku novém. To však podle Nejvyššího správního soudu nic nemění na povinnosti stěžovatele jako správce osobních údajů podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů zpracovávat pouze *přesné* údaje. Právě v této situaci tak bylo namíste přistoupit k subsidiární aplikaci zákona obecného, tedy zákona o ochraně osobních údajů.

[26] Není proto případná námitka, že postupy, které demonstrativně vymezuje zákon o ochraně osobních údajů, zákon č. 56/2001 Sb. neukládá ani neumožňuje. Podle zákona o ochraně osobních údajů je totiž nutné postupovat právě proto, že zákon č. 56/2001 Sb. mlčí. Nemůže jít zároveň k tíži subjektů osobních údajů, že registr stěžovateli takový postup neumožňuje ani z technického hlediska. Je to stěžovatel, kdo za osobní údaje v registru odpovídá. Je tedy na něm, aby činil potřebné kroky k tomu, aby zajistil soulad registru se zákonem o ochraně osobních údajů.

[27] V návaznosti na uvedené se pak Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným a městským soudem v tom, že stěžovatel měl již při podání první žádosti o zápis změny údajů dostatečné indicie o tom, že údaj v registru je nepřesný. Bylo by totiž absurdní tvrdit, že oznámení osoby, která je v registru vedena jako vlastník vozidla, že již reálně *není vlastníkem* tohoto vozidla, není způsobilé přinejmenším zpochybnit správnost daného údaje v registru. Již v tomto okamžiku tudíž mohl stěžovatel přistoupit k přiměřeným opatřením ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů a údaj například doplnit poznámkou o tom, že přesnost daného údaje je sporná, a poté učinit náležité kroky k tomu, aby byla přesnost údaje ověřena. Stěžovatel však na podání MUDr. A. T. nijak nereagoval.

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud nicméně nesouhlasí s názorem žalovaného a městského soudu, že stěžovatel mohl (či měl) přistoupit právě k blokaci daného údaje. Blokace údaje je totiž postupem, kterým je zabráněno ve zpracovávání osobních údajů samotnému správci osobních údajů, což plyne i z komentářové literatury: „*Blokování osobních údajů je specifickou operací či povahou spíše jednorázovým a dočasným zásahem, kterým správce v časově omezeném rozpětí některé nebo všechny zpracovávané osobní údaje vyloučí z obvyklých operací zpracování, čili omezí způsob nebo prostředky, které ke zpracování sám využíval či využívat mohl. Blokováním není přímo do osobních údajů zasazeno, nejsou ani anonymizovány, jinak upraveny či zlikvidovány. Správce je pouze po určitou dobu aktivně nezpracovává obvyklým způsobem či k nim nemá přístup nebo mu je přístup k nim zásahem zvenčí, zejména dozorovým orgánem (tedy Úřadem), znemožněn. [...] [D]le názoru autorů se v případě blokování údajů jedná o operaci či zásah, kterým je správci samotnému, nikoliv jinému subjektu, zabráněno v přístupu k jím zpracovávaným a i nadále uchovávaným osobním údajům.*“ (Kučerová, A., Nováková, L., Foldová, V., Nonnemann, F., Pospíšil, D. *Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 73–75). Z uvedeného je zřejmé, že blokací daného údaje v registru by účelu sledovaného zákonem o ochraně osobních údajů dosaženo nebylo. Tento závěr však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného a městského soudu. Nic totiž nemění na tom, že stěžovatel mohl přistoupit k jinému přiměřenému opatření, neboť výčet v § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů je pouze demonstrativní.

[29] O tom, že údaj o vlastnictví předmětného vozidla v registru nebyl přesný, pak nemohlo být pochyb od okamžiku, kdy stěžovatel dostal k dispozici rozsudek Okresního soudu v Kladně. Podle stěžovatele nebylo možné zapsat do registru jako vlastníka osobu, která podle zmíněného rozsudku od MUDr. A. T. předmětné vozidlo nabyla, neboť se danou osobu nepodařilo kontaktovat a skutečné vlastnictví ověřit. Ani v takovém případě však nebyla namístě nečinnost. Zapsání poznámky o nepřesnosti údaje zároveň nebylo s ohledem na průkaznost určovacího rozsudku přiměřeným opatřením ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů.

[30] Stěžovateli v této situaci nezbývalo než opět přistoupit k subsidiární aplikaci zákona o ochraně osobních údajů a údaj o vlastnictví vozidla v registru zlikvidovat, tedy odstranit. Je samozřejmě pravda, že stav, kdy v registru vlastník vozidla není evidován *vůbec*, není žádoucí. Stejně tak nicméně není žádoucí, aby byla v registru evidována jako vlastník vozidla osoba, která vlastníkem prokazatelně není. V takovém případě se totiž údaj v registru dostává do rozporu nejen se skutečným stavem, což jej činí v podstatě zbytečným, ale také se zákonem o ochraně osobních údajů, a tedy s právy třetích osob. Z toho důvodu je nutné upřednostnit stav, kdy v registru není vlastník evidován *vůbec*.

[31] Poslední otázkou je, zda stěžovatel naplnil podmínky liberace podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Podle městského soudu stěžovatel dostatečně nekonkretizoval, v čem měla spočívat jeho činnost vedoucí k naplnění liberačního důvodu; zároveň by postačovalo, kdyby dal stěžovatel, pokud by nemohl údaj z registru odstranit sám, alespoň podnět Ministerstvu dopravy. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem, že se stěžovatel jako správce osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů nemohl zprostit odpovědnosti pouze obecným odkazem na to, že postupoval podle

zákona č. 56/2001 Sb. Na stěžovatelovu odpovědnost rovněž nemá vliv to, zda přímo jemu registr technicky umožňuje postupovat v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.

[32] Stěžovatel sice tvrdí, že dal podnět Ministerstvu dopravy k uvedení registru do souladu se zákonem o ochraně osobních údajů, toto tvrzení se však objevuje poprvé teprve v kasační stížnosti, a proto se jím Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nemůže zabývat. Nejvyšší správní soud proto považuje závěry městského soudu ve vztahu k nenaplnění liberačního důvodu za správné.

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu